

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové - pobočka v Pardubicích rozhodl v hlavním líčení konaném dne 6. září 2017 v senátě složeném z předsedkyně senátu Mgr. Anny Sobotkové a přísedících Mgr. Aleny Jelínkové a Jaromíra Klubrta, takto:

Obžalovaný

██████████_██████████

nar. ██████████ v ██████████, bytem ██████████, ██████████, invalidní důchodce,

je vinen, že

v přesně nezjištěné dny v období let 2010 až 2012 v různých částech bytu na adrese ██████████ v ██████████ opakovaně nejméně v 5 případech pro svoje sexuální uspokojení vlastní dceru nezl. ██████████, nar. ██████████, jejíž věk znal, proti její vůli, kdy opakovaně pokaždé říkala, že toto nechce, za využití jejího strachu, že ji jinak zbije, pokud by se mu aktivněji bránila, jakož i využití své fyzické převahy (kdy ji zalehl a vážil 140 až 150 kg), kdy nebylo v jejich silách se zpod jeho těla vymanit, osahával mj. na prsou a hýždích, zaváděl jí do vagíny prst a vykonal na ní soulož,

t e d y

- jiného násilím a pohrůžkou násilí donutil k pohlavnímu styku, spáchal čin souloží a jiným pohlavním stykem provedeným způsobem srovnatelným se souloží a na dítěti mladším patnácti let,
- vykonal soulož s příbuzným v pokolení přímém,

č í m ž s p á c h a l

- zločin **znásilnění** podle § 185 odst. 1, 2 písm. a), odst. 3 písm. a) tr. zákoníku,
- přečin **soulož mezi příbuznými** podle § 188 tr. zákoníku,

a o d s u z u j e s e

podle § 185 odst. 3 tr. zákoníku za použití § 43 odst. 1 tr. zákoníku **k úhrnnému trestu odnětí svobody v trvání šesti (6) let.**

Podle § 56 odst. 3 tr. zákoníku **se obžalovaný pro výkon uloženého trestu zařazuje do věznice s dozorem.**

Podle § 228 odst. 1 tr. řádu se obžalovanému **ukládá povinnost nahradit poškozené** ██████████, nar. ██████████, trvale bytem ██████████, ██████████, způsobenou nemajetkovou újmu ve výši ██████████ Kč, k rukám zmocněnce ██████████. ██████████, advokáta se sídlem advokátní kanceláře v ██████████, ██████████. ██████████.

O d ů v o d n ě n í :

Po provedeném dokazování u hlavního líčení dospěl soud k závěru, že se obžalovaný dopustil skutku tak, jak je podrobně popsán ve výrokové části rozsudku, tedy, že obžalovaný v předmětném období na různých místech bytu v ██████████ opakovaně, nejméně v pěti případech, donutil násilím a pohrůžkou násilí k pohlavnímu styku svojí vlastní nezletilou dceru, čin spáchal jednak souloží avšak i jiným pohlavním stykem provedeným způsobem srovnatelným se souloží, což je specifikováno ve výroku rozsudku.

Obžalovaný, jak v přípravném řízení, tak u hlavního líčení potvrdil, že se předmětného jednání dopustil, avšak má za to, že to bylo pouze třikrát a dceři rozhodně ničím nevyhrožoval, když žádného násilí se vůči ní nedopustil. Dceru přistihl, jak si sama hrála se svým přirozením, proto se jí zeptal, jestli to chce zkusit. Ona na toto měla říct, že jí je to jedno. Když měl s dcerou styk poprvé, byla ještě panna a má za to, že v té době měsíčky ještě neměla. Nedokázal přesně specifikovat dobu, ve které mělo ke stykům docházet, dceři mohlo být tak [REDAKCE] až [REDAKCE] let. Připustil, že to mohlo být i ve [REDAKCE] třídě, což jí mohlo být tak [REDAKCE] či [REDAKCE] let. Potvrdil, že dceru osahával, že jí hladil i na pochvě a poté došlo k pohlavnímu styku tak, že svůj penis do ní strčil a celá soulož trvala zhruba pět minut. On poté svůj úd vytáhl, dodělal se rukou a sperma vystříkal. Popřel formy orálního sexu.

V přípravném řízení vypověděl, že se to pokaždé odehrálo stejným způsobem, vždy v koupelně ve večerních hodinách, když manželka byla doma, ale spala. U hlavního líčení vypověděl, že toto se dělo v době, kdy manželka doma nebyla. Po upozornění na rozpor ve výpovědi uvedl, že manželka byla doma pouze jednou, jindy doma nebyla. Také u hlavního líčení připustil, že se to nestalo pouze v koupelně, ale i v ložnici na posteli.

V tu dobu obžalovaný vážil kolem 140-150 kg, což sám vypověděl ve své výpovědi v přípravném řízení, u hlavního líčení se snažil svoji váhu snížit až na 120-130 kg, když měří celkem 180 cm. Ohledně dcery vypověděl, že neví, jak byla ona velká v tuto dobu. Dceři řekl, ať to manželce neříká.

V přípravném řízení vypověděl, že s manželkou žádný sex nemá, a to již několik let, takových osm až deset let, neboť manželka toto nechce. U hlavního líčení však vypověděl, že sexuální život s manželkou má asi dvakrát či třikrát do roka, kdy dojde k pohlavnímu styku. Tento rozpor nevysvětlil ani po upozornění, když tvrdil, že mimomanželské styky v té době provozoval také. V přípravném řízení hovořil také o svých problémech se vzrušením, což má trvat čtyři až pět let. Také zdůraznil své problémy s prostatou, když používá inkontinenční kalhotky a přes postel má daný igelit. Erotické seznamky na internetu nenavštěvoval, vyhledával si tam zdravotní pomůcky ohledně pomočování.

Připustil, že si přečetl komunikaci [REDAKCE] s [REDAKCE] a dceři napsal tři SMS zprávy ve smyslu proč je pomlouvá, aby o celé věci přemýšlela, že mu může ublížit a že je psychicky na dně.

Obžalovaný popsal i vztahy v rodině, když má za to, že vztah mezi ním a dcerou byl dobrý, on vařil, dceři pomáhal, připouští však, že jí také trestal, pokud něco provedla. Nejdříve popřel, že by jí trestal fyzicky, poté připustil, že jí někdy dal také facku a jednou na ni vzal vařečku. Pokud mu pomáhala, tak jí i chválil. Dostávala od něj i peníze, a to za pomoc či dobré známky, o tomto však manželka nevěděla, neboť by na ni v tomhle žárlila. Vztah mezi matkou a dcerou nebyl dobrý, matka měla dceru svým způsobem ráda, avšak ohledně péče to nebylo to, co by údajně očekával. Manželka má psychické problémy, má na to důchod a bere prášky. Dcera manželce vyhrožovala, nadávala jí, neměla ji ráda. Navzájem se poštuchovaly a byla to právě matka, kdo dceru trestal. Tvrdil, že [REDAKCE] dostávala od manželky často, dostávala i bičíkem, vždy to bylo v afektu.

S rodinou [REDAKCE] se znají tak tři až čtyři roky, seznámil se s nimi přes facebook a byla to dobrá rodina, se kterou se i navštěvovali. Vycházeli spolu v pohodě, nemají spolu nevyřízené účty, v současné době se však spolu již nestýkají.

Již z výpovědi obžalovaného je zjevné, že tento připouští sexuální praktiky s vlastní dcerou včetně opakovaných pohlavních styků, když je zřejmá účelovost

v upravování jeho výpovědí ve vlastní prospěch – snaží se posunout dobu na pozdější, ve které mělo ke stykům docházet, rozporuplně vypovídá ohledně přítomnosti manželky v době páchaní skutků a také ohledně jejich sexuálního života. Neochotně připouští, že ke stykům docházelo nejen v koupelně ale i v ložnici na posteli, také se snaží snížit svoji váhu cca o 20 – 30 kg, právě s ohledem na způsob provádění skutku a nemožnosti nezletilé poškozené se zpod jeho těla vymanit, když si údajně nevzpomíná na fyzické proporce své dcery. Ohledně trestání dcery se snaží podíl viny přenést na manželku, když opět neochotně připouští, že dceru fyzicky trestal také. Ze zajištěné internetové inzerce a komunikace obžalovaného je zřejmé, že na internetu nevyhledával pouze zdravotnické potřeby, jak se snažil tvrdit, ale jeho komunikace a inzerce měla jednoznačně i netradiční sexuální charakter.

Obžalovaný je však i v podrobnostech usvědčován dalšími provedenými důkazy, zejména výpovědí svědkyně – poškozené nezletilé [REDAKCE] a veškerými dalšími, vzájemně korespondujícími, usvědčujícími důkazy – což bude rozebráno níže (svědecké výpovědi, znalecké posudky i listinné důkazy), kromě zcela se vymykající výpovědi matky nezletilé [REDAKCE].

Svědkyně – poškozená nezletilá [REDAKCE] u hlavního líčení potvrdila, že v současné době bydlí v Dětském domově v [REDAKCE] a navštěvuje [REDAKCE] ročník Střední [REDAKCE] školy v [REDAKCE]. Výpověď, kterou učinila na policii, byla pravdivá, vypovídala dobrovolně, pravdu tak, jak se vše stalo. Dále využila svého práva a ve věci nevypovídala, proto byla její výpověď z přípravného řízení čtena. Nezletilá svědkyně opakovaně vypověděla, že jí otec znásilnil a mělo se to stát mezi [REDAKCE] a [REDAKCE] třídou základky, když toto je už hodně dávno a přesně to neví. Má za to, že ve [REDAKCE] třídě již dostala menstruaci a vše se odehrávalo v době, kdy ještě menstruaci neměla. Pokaždé se to stalo u nich doma, a to mezi pěti až deseti případy, vždy tam byl nějaký odstup, možná měsíc nebo měsíc a půl. Potvrdila, že jednou v noci nemohla usnout, něco jí svědilo na břicho, proto se podrbala. Táta to musel vidět, vzal jí do koupelny, kde se jí ptal, jestli se sama neuspokojuje. Opakovaně mu říkala, že ne, ale on ji tam nechal tak dlouho a ptal se pořád dokola, než mu řekla, že ano. Potom jí řekl, ať si jde lehnout. Tu noc se ještě nic nestalo, akorát otec se jí pořád ptal, zda si ji nehoní. Několik dnů na to, když byla matka se psem pryč, otec za ní z ničeho nic přišel. Osahával ji na prsou, na zadku, na vagině, chtěl po ní, aby se svlékla. Ona se svléknout nechtěla, avšak bála se, že ji zmlátí. Přesvědčoval ji, aby se svlékla, říkal, že ví, že to chce a takové řeči. Ona říkala, že to nechce, ale on pořád trval na svém. Měla strach, že kdyby se nesvlékla, že něco vezme a zmlátí jí. Mlátí ji pořád, když něco provedla, nejdříve rukou, pak se přesunul na vařečky, kdy o ni jednou dokonce jednu zlomil. Pak si pořídil ze starého šicího stroje takovou gumu a tou gumou ji zmlátil. Vždy, když neposlechla, tak ji mlátil. Bála se jej. Vysvlékla si tedy kalhoty a kalhotky a on ji opět osahával ve vagině i vevnitř vaginy, kam strkal prst, i na prsou. Řekl, že si má lehnout na jeho postel a aby pokrčila nohy. Nejdřív jí dal do vaginy prst a pak i svoje přirození. Nejdříve si na ni lehl jakoby půlkou těla, po chvíli se na ni lehl úplně, ruce si dal pod její ramena a takto ji držel. Ona mu říkala, že toto nechce, avšak tvrdil, že to chce, že se nemá ničeho bát, že to nebude bolet. Bolelo jí to, strašně jí to bolelo, přišlo jí to nechutné. Pak přirážel, pohyboval se v ní a těsně, než se uspokojil, tak si ho vyndal a dodělal to na své posteli, kdy sperma vystříklo na ty jeho igelity. Pak jí řekl, aby se šla osprchovat. Z bytu nemohla odejít, nemohla odejít, ani když ležela, ona byla pod ním zaklíněná, otec měl hodně velké břicho a je hodně vysoký, ona byla proti němu

hodně drobná. Nepřipadalo v úvahu, že by ho od sebe odstrčila, měla ruce podél těla zaklíněné a nemohla s nimi hýbat. Poté jí otec řekl, že to zůstane jenom mezi nimi. Ona v tu dobu žádné kamarády neměla, matce to neřekla, té to bylo stejně jedno a u nich doma vždycky někdo řval, proto kdyby křičela, tak by jí nepřišel nikdo na pomoc. Pokaždé se to stalo u nich doma, většinou obdobným způsobem, a to v otcově posteli. Někdy měl na sobě igelitové kalhotky, které si shrnul pod zadek. Pokaždé jí říkal, že to chce, ona mu říkala, že to nechce, ale on neposlouchal, vždy si na ní lehl, zalehl jí tak, že se nemohla hýbat. Aktivně se bránila až při tom posledním případě.

Pak se to stalo ještě u nich v bytě na stole, kdy ji nejdříve osahával, ona mu říkala, že toto nechce, on říkal, že chce. Také se to stalo v koupelně na okraji sprchového koutu, kdy ji stále říkal, že ví, že to chce, přesto, že říkala, že toto nechce. Ani z koupelny nemohla odejít, je to tam úzké, on to tam celé ucpal. V té sprše to bylo tehdy naposledy, možná proto, že měsíc na to dostala měsíčky a začala doma víc odporovat. Ona se bála obou rodičů, mlátili ji oba, po těchto událostech otec možná trochu přestal, o to víc ji mlátila matka.

To, co jí otec dělal, bylo pro ni hnusné, nechutné, nikdy to po něm nechtěla, nelíbilo se jí to. Doufala, že se to nebude opakovat. Když na ni otec byl a souložil, snažila se myslet na školu, myslela si, že se jí to jednomu zdá, snažila se tam nebýt. Na otci ji odpuzuje úplně všechno, je agresivní, pořád na každého řve, nikomu nevěří, pořád se mračí, je tlustý. Snažila se být co nejvíc od nich z domu.

S žádným klukem nikdy nechodila, ani s nikým nesouložila, stalo se to pouze s tátou a byl to pro ni hrozný zážitek.

Až v ██████ třídě základní školy se s tímto svěřila spolužačkám, ty toto pak řekly paní učitelce a ta zavolala paní z OSPODu. Řekla holkám, že jí otec znásilnil, když byla menší a že už to doma psychicky nezvládá, že už tam nechce být. Ještě než to řekla holkám, tak to napsala ██████ a ta jí přemlouvala, aby se s tím svěřila nějaké dospělé osobě. Tato věděla, že je pro ni těžké o tomto hovořit, přemlouvala jí, aby to řekla paní na sociálce. V roce 2016 byla umístěna v ██████ a domů se vrátila proto, že jí rodiče slibovali, že se změní, že budou jako ostatní rodiče, vydrželi to ale jen pár dnů, než je zkontrolovali ze sociálky. Stále ji šikanovali, pomlouvali, říkali, že je nemešlo, že nic neumí, otec říkal, že by měl raději opici, než ji, všechno bylo špatně, otec ji vždy odbil, když chtěla pomoci.

Její otec se jí dostal na facebook a psal jí na mobil, že to všechno už ví, že má všechno odvolat, že si všechno vymýšlí, že ublíží sobě a také ██████, pokud to neodvolá. Ona na zprávy nijak nereagovala.

Její mamka je psychicky nemocná, má více poruch, chová se hůře, než malé dítě.

Situaci v rodině dokresluje výpověď svědkyně ██████ ██████ – manželky obžalovaného a matky nezletilé ██████. Podle ní si dcera vymýšlí, vymyslela si to znásilnění, nemohlo se to stát, neboť ona manžela hlídá, nebylo kdy. Má za to, že se to mělo stát údajně ve ██████ nebo ██████ třídě, avšak pravda to není, neboť v té době chodil manžel do práce a bydlel s nimi ještě jejich kamarád. Nevěří ani doznání svého manžela, stále tvrdí, že to není pravda a ani pravda nemůže být. V přípravném řízení dokonce vyslovila podezření, zda dceři něco neudělal ██████ – manžel ██████. Matka popsala vztahy s ██████ jako nepříjemné, podle ní je ██████ ta špatná a agresivní, údajně ji stále napadá, a když ji zmlátí, tak si ██████ stěžuje. Vypověděla, že ██████ šla do ██████, protože si prý začala pořezávat ruce, neví, proč to dělala. Připustila, že někdy nevydržela, když na ni byla dcera sprostá a dostala na zadek rukou. Nejdříve vyloučila, že by ji někdo bil vařečkou či bičíkem. Na dotazy obžalovaného připustila, že dcera bičíkem dostala. Pokud měla dcera

monokly, tak to bylo proto, že se většinou praštila o postel. Na druhou stranu tvrdila, že vždy dceru chválili, třeba za to, že uklidila.

Ví, že je dcera v dětském domově, potkává ji v [REDAKCE], má za to, že dcera je špehuje, pozoruje ji i manžela.

Svědkyňě vypověděla, že s manželem nemají vůbec problémy, se sexuálním životem je to údajně horší, když nechce, tak si sex nedávají, občas si ho dávají jednou za měsíc.

Nejen z výpovědi matky u hlavního líčení je zcela evidentní jak obtížné a složité to měla nezletilá poškozená ve své rodině, když matka nevěří dceři doposud, a to i přesto, že obžalovaný se ke skutku v podstatě doznává. Je zřejmé, že ani matka nebyla pro nezletilou oporou, nezletilá byla oběma rodiči trestána, ponižována, nenacházela klid, nemohla se nikomu z rodičů se svými problémy, starostmi, natož s jednáním otce, svěřit. Tvzení této svědkyňě zůstávají zcela osamocená, když dokonce z nevhodného chování vůči dceři obviňuje jiného muže, dceru vidí jako agresora, jen zcela neochotně a i pod tlakem dotazů obžalovaného připouští fyzické tresty vůči dceři, když její zášť jde i do současné doby, neboť dceru obviňuje, že je špehuje.

Svědkyňě [REDAKCE] popsala seznámení s rodinou obžalovaného, když se sem přestěhovala z [REDAKCE] a hledala kamarády. Začala komunikovat s obžalovaným, zpočátku to byla běžná komunikace, potom přišel ze strany obžalovaného návrh na navázání jiného vztahu než kamarádského, což ona neakceptovala. Obžalovaný toto vzal, nadále spolu komunikovali a dokonce se spolu začaly navštěvovat i jako rodiny. Vnímala, že rodiče se vůči [REDAKCE] nechovají dobře. Podle rodičů [REDAKCE] neudělala nic pořádně a dobře, stále jí zadávali nějaké úkoly a oni kolikrát seděli, stále na ni jen zvyšovali hlas, tvrdili, že je to nemešlo, že se nic pořádně nenaučí. Měli na [REDAKCE] velké nároky, a i když něco udělala dobře, nebyla za to nikdy pochválena. [REDAKCE] byla spíše tichá, zalezlá v koutě. Pomoci od rodičů se nikdy nedočkala, a pokud potřebovala pomoc ohledně školy, všechno si vyhledávala na internetu nebo jí poradila ona. Byla ponižována a shazovali její sebevědomí. [REDAKCE] nikdy nepřistihla při lži, nikdy jí nezalhalo a nemá důvod jí nevěřit. [REDAKCE] měla problém svěřit se ústně, maximálně řekla, že je ve stresu, že nemá doma klid na učení, že se tam nevyspí, že to nedává, že ji doma ponižují. Až v [REDAKCE] na facebooku [REDAKCE] napsala, že byla v dětství otcem zneužita. Mělo to být na základní škole, když jí nebylo ještě ani [REDAKCE]. Ona se snažila [REDAKCE] rozprávět, chtěla, aby se svěřila sama sociální pracovníci, aby se s tím něco mohlo dělat. Ústně to rozebírat nechtěla a ani dopodrobna to z ní netahala. Byla opakovaně svědkem toho, jak se k ní rodiče chovali, dokonce i viděla, jak vypadala po napadení matkou. I poté, co se vrátila z [REDAKCE], ji matka napadla, což si měl obžalovaný natočit na telefon.

Z facebookové komunikace, kterou poškozená nezletilá zpřístupnila, bylo zřejmé, že dne [REDAKCE] 2016 nezletilá se svědkyňí komunikuje a probírá vztahy s rodiči, kdy zdůrazňuje neutěšenou situaci v rodině, kterou považuje za bezvýchodnou a snaží se svěřit i se zážitkem s otcem, kdy zdůrazňuje, že pouze svědkyňě [REDAKCE] a [REDAKCE] (zřejmě její manžel) jsou jediní, komu věří, ale říct to chce pouze svědkyňí. Ujišťuje se, že to opravdu nikomu dalšímu neřekne, i když to bude hrůza. Ví, že se potřebuje dostat od rodičů co nejdříve. I zde hovoří, že se to zřejmě stalo ve [REDAKCE] třídě, byla malá a i zde tvrdí, že musela se podvolit, bála se bití a

opakovaně se ujišťovala, že svědkyně nikomu nic neřekne. Zdůrazňuje, že to v sobě nosila strašně dlouho, avšak už to musí napsat.

Z výpovědi svědkyně – osoby mladší osmnácti let [REDAKCE] bylo zjištěno, že tato je spolužačkou poškozené, kterou zná od první třídy. Tato svědkyně vypověděla, že s poškozenou se nejdříve moc nebavily, spousta lidí se jí smálo kvůli tomu, jak vypadá, byla silnější a smrděla, to jak měli doma ta zvířata. Od osmé třídy se již spolu začaly bavit víc, staly se z nich kamarádky, více si povídaly, začaly spolu chodit ven a i s holkami se začaly více o [REDAKCE] zajímat. Podrobně nic nelíčila, jen se jim svěřila, že to doma nemá lehké. Začaly jí pomáhat a dávaly jí nějaké věci. Když přišly k nim domů, byly čtyři kamarádky, tak už cítily, že to tam dost smrdí. Šly tam hlavně proto, aby se zeptaly rodičů, zda s nimi [REDAKCE] může jít ven. Její otec měl hloupé sexuální vtipy, smál se tomu jen on a ony už poznaly, že rodiče asi nejsou úplně normální. Od [REDAKCE] třídy se jí [REDAKCE] začala svěřovat více, třeba, když přišla do školy s monoklem, řekla jim, že jí to udělala máma. Chodila hodně poškrábaná, měla modřiny, ale to tvrdila, že jí to udělala kočka nebo že spadla ze schodů. Ze situace doma byla nešťastná, pořád mluvila o smrti, že si něco udělá a svědkyně vnímala, že si poškozená pořezala celou ruku. Když jim [REDAKCE] řekla to nejhorší, o tom znásilnění, to už nevydržely a chtěly po učitelce, aby to už nějak řešila. Ohledně znásilnění jim měla říct to, že to bylo někdy ve [REDAKCE] třídě, kdy si měla [REDAKCE] drbat břicho, a otec si myslel, že si dělá dobře. Otec jí měl říct, aby byla v klidu a těsně před vyvrcholením si to měl udělat rukou. Mělo to být víckrát, ne jenom jednou. Tvrdila jim, že dřív to neřekla proto, že se bála, že byla malá, že jí táta držel zavřenou v koupelně a říkal jí, že když to někde poví, tak bude konec a ona nevěděla, co má dělat.

I další svědkyně – spolužačky poškozené - nezl. [REDAKCE], nezl. [REDAKCE] a nezl. [REDAKCE] potvrdily, že [REDAKCE] chodila na prvním stupni hodně špinavá a smradlavá, v hrozném oblečení a děti se jí smály. Poté, co byla v [REDAKCE], se to však zlepšilo. Také všechny pozorovaly, že měla po těle modřiny, dokonce monokl pod okem, nechtěla ani nosit krátké rukávy. Svěřila se těmto kamarádkám o znásilnění otcem, avšak podrobně se s těmito nebavila, byla smutná a nechtěly se jí vyptávat. Přemlouvaly jí však, aby o tomto řekla někomu dospělému.

Z výpovědi svědkyně [REDAKCE] – speciálního pedagoga ve Středisku výchovné péče v [REDAKCE], bylo zjištěno, že s poškozenou se poprvé setkala v jejich středisku v [REDAKCE] 2014. Důvodem návštěvy byl konflikt nezletilé s rodiči a neplnění školních povinností. Zjistila, že problémy [REDAKCE] pramení z konfliktů s matkou, která není kompetentní k výchově dětí a dále ze sociálního prostředí, kdy [REDAKCE] bydlela s rodiči v jedné místnosti. Došlo u ní k sociálnímu zanedbání, které se projevovalo na jejím oblečení a hygieně. Z tohoto důvodu měla snížené sebevědomí, z čehož pramenilo její chování vůči dospělým, kdy byla nedůvěřivá, odměřená a hůře navazovala i kontakt se svými vrstevníky. Při návštěvách s matkou byl vidět jejich vzájemný konflikt, který někdy vyvrcholil i konfliktem fyzickým. S otcem měla lepší vztah, byl pro ni autoritou. V [REDAKCE] 2016 došlo u [REDAKCE] k sebepoškození – způsobila si řezné rány na rukou. Proto byla umístěna do [REDAKCE]. Při pohovorech se nikdy nezminila o sexuálním zneužívání či fyzickém týrání. O soukromí však mluvit moc nechtěla.

Ze zprávy Magistrátu města ██████████, odboru sociálních věcí, ohledně poměrů poškozené nezletilé ██████████ - za současného připojení příloh, dokládajících jimi sdělené skutečnosti, byla zjištěna dlouhodobá spolupráce s rodinou ██████████, a to od roku 2001, kdy byla ještě před jejím narozením prošetřována vhodnost prostředí pro novorozence. Rodiče byli a jsou opakovaně upozorňováni na to, že domácnost není vedena v pořádku. Vždy byl problém s úklidem a v bytě je stále nahromaděno velké množství nepotřebných věcí. Rovněž registrovány hádky mezi rodiči. Již v roce 2007 se objevilo anonymní oznámení na možné sexuální zneužívání nezl. ██████████ jejím otcem, které se tehdy ničím nepotvrdilo. Prostor, ve kterém vyrůstala, bylo problematické, rodiče museli být vedeni, aby byla zajištěna její dostatečná hygiena. Následné podezření na nepřiměřené fyzické trestání ██████████ vylučovala, tvrdila, že se mělo jednat o nehody, až v roce 2016 připustila prvně uhození od matky. Posléze bylo zjištěno její sebepoškozování a na její vlastní žádost pobývala od ██████████ do ██████████ 2016 v ██████████, odkud se chtěla vrátit a v rodině byla realizována sanace a odborná spolupráce se SVP v ██████████, a to až do doby, než ██████████ popsala, co jí měl obžalovaný činit. Po delší době ██████████ přiznala, že tímto způsobem reagovala na verbální a fyzické útoky matky, která nedodrží medikaci lékařky. Z ██████████ se chtěla vrátit domů, neboť věřila, že se situace uklidní a zlepší, avšak nestalo se tak.

Z lékařské zprávy – dětská gynekologie ze dne ██████████ 2017 bylo zjištěno, že gynekologický nález nezletilé odpovídá stavu po pohlavním styku (i zde popsán pohlavní styk obdobně, když toto mělo skončit příchodem menstruace).

Z těchto listinných důkazů a výpovědí svědkyň - ██████████, ██████████ (včetně facebookové komunikace), ██████████, ██████████, ██████████ a ██████████ byla jednoznačně ověřena neuspokojivá situace v rodině nezletilé poškozené, zcela nevhodný přístup rodičů k vedení domácnosti i k výchově nezletilé – hromadění věcí v domácnosti, přítomnost zvířat a osob v malém životním prostoru, a s tím spojené naprosté izolace nezletilé od kamarádů a jiných osob, včetně fyzického trestání rodiči. Zároveň způsob, který popsala nezletilá poškozená ve své svědecké výpovědi ohledně sexuálních ataků svého otce, zcela odpovídá popisu skutku, který podaly osoby, kterým se nezletilá se svými zkušenostmi a zážitky svěřila, což dodává na věrohodnosti a pravdivosti výpovědi této svědkyně. Nezletilá poškozená dlouhou dobu mlčela a až se opět situace v rodině stala neúnosnou, byla již starší, našla odvahu se svěřit svědkyním, byť ani jim nebyla schopna a ochotna vyprávět podrobnosti jednání otce.

Ze závěrů znaleckých posudků a výsledků znalkyň u hlavního líčení, z odvětví dětské psychiatrie a psychologie, vypracovaných na poškozenou nezletilou ██████████, soudními znalkyněmi MUDr. Evou Čáповou a Mgr. Lenkou Čermákovou bylo zjištěno, že nezletilá netrpěla a netrpí duševní chorobou v pravém slova smyslu, tedy poruchou psychotickou. Trpí však poruchou přizpůsobení na sexuální zneužívání otcem a problémy způsobenými sexuálním zneužíváním dítěte osobou z rodiny v důsledku trestné činnosti obžalovaného. Diagnostikován u ní byl rovněž disharmonický vývoj se sebepoškozováním, na kterém se rovněž spolupodílelo sexuální zneužívání od obžalovaného, včetně patologického výchovného přístupu rodičů k dívce. Už od dětství nezletilá v rodině prožívala psychickou deprivaci, emoční deprivaci v málo stimulačním prostředí, nepřiměřeným rodičovským nátlakem

a jinými abnormními výchovnými způsoby, mezi které náleželo i časté fyzické trestání a slovní ponižování, což u ní vyústilo ve ztrátu sebeúcty v dětství.

Dle znalkyň to vše lze považovat za závažné poškození duševního zdraví nezletilé, které bude mít dopad na další období jejího života, hlavně při navazování partnerských vztahů, iniciaci dobrovolného sexuálního života a rozhodování pro narození dítěte, které nyní odmítá. K rozvoji posttraumatické stresové poruchy - přes některé její projevy - však dle znalkyň nedošlo. V zájmu snazšího vypořádání se s prožitým traumatem a pokračujícímu sebepoškození by bylo na místě, aby se poškozená podrobila vhodné pedopsychiatrické péči, byť ji bude zřejmě nadále odmítat, když dříve se u psychiatra nikdy neléčila. Smysl jednání otce, s ohledem na svoje intelektové a mentální schopnosti, i s ohledem na svůj zdravotní stav psychického vývoje, přitom tehdy ještě nechápala, odmítala jej jako něco, co jí přišlo zvláštní a nepatřičné. Z pedopsychiatrického hlediska lze dle znalkyně její stav v předmětné době hodnotit jako stav bezbrannosti.

Jednalo se o dítě komplexně zanedbávané s projevy psychicky a fyzicky týraného dítěte mj. v důsledku citové deprivace a škodlivého zacházení ze strany obou rodičů.

Intelektové schopnosti nezletilé spadají do [REDAKCE]. Intelektová struktura je lehce nevyvážená, a to ve prospěch složky neverbální. Výsledky svědčí o nižším všeobecném rozhledu a informovanosti, což zcela odpovídá výchovné a výukové zanedbanosti. Citová, intelektová, sociální stimulace byla u nezletilé dlouhodobě nedostatečná. Při pozitivní motivaci a vnější pomoci došlo k viditelnému zlepšení školního prospěchu. Aktuálně má i nadále vážně narušené sebehodnocení.

Nebyly u ní zjištěny sklony ke lhaní a vymýšlení si. Tenduje k submisivitě a poddajnosti, ale aktuálně je již schopna si bránit a prosazovat své oprávněné nároky. Je schopna správně vnímat prožitky, tyto si zapamatovat a později o nich podat v zásadě nezkreslenou výpověď, což platí i ohledně trestně stíhané trestné činnosti obžalovaného. Lze rovněž spíše vyloučit snahy poškodit otce a způsobit mu svojí výpovědí újmu. V kontextu její osobnosti a její životní historie lze proto uzavřít, že její výpověď lze považovat za reprodukci skutečně prožitých událostí, a to pro logickou strukturu její výpovědi, její konzistentnost i při opakováních, dostatečné množství detailů, líčení psychického stavu vlastního i obžalovaného. Byla schopna i popsat konkrétní konverzaci mezi ní a obžalovaným v době činu.

Autenticky, jako zcela adekvátní sdělovaným informacím, vyznívají i její aktuální emoční stav, neverbální komunikační doprovod, vlastní způsob komunikace a chování během výpovědi. Nebylo zjištěno, že by tendovala ke zveličování či lhavosti. Netrpí patologickou lhavostí. Nebyly zjištěny ani žádné významné vědomé či nevědomé faktory, kterými by mohla být její výpověď zkreslena, a to ani pokud jde o kompenzační obranné mechanismy jako potlačení, bagatelizace, popření či fantazie. Rovněž ani její aktuálně silně narušený a komplikovaný vztah k otci, kdy ji až nyní postupně dochází potlačovaná traumata a spojuje si svoje psychické problémy zcela přirozeně a logicky právě s chováním obžalovaného k ní. Otevřeně jej odmítá, čímž si ventiluje svůj hněv na něho. Přesto vše ale u ní převládá pocit lítosti a podvědomě cítí obavu o jeho zdraví a život. Není však dostatečně vyzrálá na hlubší pochopení jeho jednání a na případné odpuštění. Otce vnímala celé dětství jako silnější a spolehlivější autoritu než svoji matku, z otce mívala často strach. Jednání otce prožívala silně negativně, patrně i traumaticky. Nátlaku otce se – dle názoru znalkyně, bránila přiměřeně svým možnostem – kladla slovní odpor a pokusila se i o odpor fyzický. Vzhledem k autoritě otce a jeho fyzické převaze se však intenzivněji bránit nemohla. Patrně jím byla zastrašována (důrazně nabádána k mlčenlivosti),

měla z něho nelíčený strach, a to na základě předchozích negativních zkušeností. Prožívala zmatek, bolest fyzickou i duševní, stud, ponížení. Nebyla schopna svěřit se matce či jiné dospělé osobě. Podstatu otcova jednání však pochopila až v adolescenci, kdy jí toto umožňovala její rozumová a mravní úroveň. Snaha zrušit problematické soužití s rodiči a dostat se mimo jejich vliv vyústila svěřením se se svými zkušenostmi blízké dospělé osobě. Odchod do zařízení [REDAKCE] byl pro poškozenou přirozeným řešením letitého strádání. Nezletilá celý život vyrůstala ve velké izolaci, v patologické konzervě, v malém bytě, prakticky bez vnějších styků, bez výchovných zásahů, kdy rodiče nepracovali, což z prostředí samo o sobě bylo traumatizující.

Sexuální zneužití vlastním otcem (incestní jednání) významně narušilo její pocit bezpečí, pocit vlastní hodnoty a životní pohody. Narušena byla její zdravá dětská víra a přesvědčení, že „svět, lidé a já jsme v pořádku“.

V budoucnu nelze u poškozené vyloučit různé problémy v oblasti sexuální a partnerské, případně v roli mateřské, v současné době je „vykořeněná“ a hledá svoji vlastní cestu a způsoby úzdravy, reakce na prověřovanou událost znalkyně hodnotí jako zcela přiměřené a normální. Obě doporučily péči dětského psychiatra, což však nezletilá v současné době vylučuje.

Závěry znaleckého zkoumání naprosto jednoznačně potvrzují zjištění již učiněná z předchozího dokazování a ještě víc akcentují patologické chování rodičů nezletilé, když chování otce v sexuální oblasti – když se dopustil skutku popsaného ve výroku rozsudku - vyústilo v závažné poškození duševního zdraví nezletilé, které bude mít dopad na další období jejího života. Zároveň znalkyně potvrdily věrohodnost výpovědi nezletilé, vyloučili lhavost, zkreslování či lživé obvinění, zejména však osvětlily a popsaly chování nezletilé v době činu, po činu i v následné době až do doby, kdy byla schopna se se svým zážitkem svěřit a popsat jej, což považují za typické jednání, které zcela odpovídá prožitému traumatu.

S ohledem na charakter posuzovaného jednání bylo nařízeno vyšetření duševního stavu obžalovaného. Ze znaleckého posudku z odvětví psychiatrie a sexuologie vypracovaného na obžalovaného soudním znalcem MUDr. Janem Zbytovským bylo zjištěno, že obžalovaný, u kterého bylo provedeno i PPG vyšetření, netrpí sexuální deviací, trestná činnost, pro kterou je trestně stíhán je spíše projevem incestuózního vztahu k dceři. Tedy už netrpí pedofilií, která u něho byla v minulosti diagnostikována. Přestože v dřívějším znaleckém rozsudku byla pedofilie diagnostikována, poruchu sexuální preference skutečně nyní nezjistil, což znalec vysvětlil - obžalovaný byl dříve znalecky zkoumán, bylo to v pubertě, tedy v době dospívání, kdy v podstatě u nikoho není osobnost zcela vyžralá a vývoj jeho osobnosti byl právě narušen i tím, že měl právě nestandardní předchozí vývoj a určité intelektové deficity. Navíc není zřejmé, že se dříve podrobil přístrojovému falografickému vyšetření, když z těchto výsledků je nyní jednoznačné, že nepreferuje nezralé sexuální objekty, nýbrž jednoznačně dospělé heterosexuální osoby.

Jeho rozpoznávací i ovládací schopnosti byly v době, kdy mělo dojít k trestné činnosti, zcela zachovalé. Není třeba mu ukládat žádné ochranné léčení, je schopen chápat smysl proti němu vedeného řízení a resocializace se jeví ještě průměrně reálnou, což potvrdil rovněž soudní znalec z odvětví psychologie Doc. PhDr. Jan Lašek, CSc., který se spolupodílel na vyšetření duševního stavu obžalovaného, a z jeho znaleckého posudku bylo ověřeno, že obžalovaný je z hlediska intelektu v pásmu dolní hranice normy, sám sebe považuje za velmi pasivního, submisivního, psychicky výrazněji labilního. Zvláště u hladiny lability jde o sebezprezentaci, která má

v okolí vyvolat dojem, že velmi psychicky trpí, jde však o účelovou reakci. Projektivní metody totiž hovoří o přiměřené stabilitě. Celkově má obžalovaný tendenci agravovat, zdůrazňuje svůj velmi špatný stav, jde o předdramatizované jednání, histrionskou reakci. Na všechny podněty reaguje dosti emočně, zaměstnává se věcmi nadměrně excitující povahy, ať se to týká erotické stimulace nebo jakékoli jiné. Chce být považován za vzrušující a zajímavou osobnost, která umí sociálně zpracovat jiné v jeho prospěch. Dovede v této věci být dosti taktický a zdatný, aby předešel podkopání důvěry jiných. Rád by měl lepší postavení, prestiž, má jisté ambice. Při hodnocení druhých má tendenci znevažovat jejich záměry, kdy zdůrazňuje dceřino lhaní jako techniku, se kterou popisuje i to, co se dle něho nestalo. Přitom je ale přízemní, bez zájmů, konvenční, bez osobního růstu a perspektiv. Osobnostně celkově simplexní. Motivace jeho činu byla sexuální, pro uspokojení sexuálního pudu. Psychologické obranné mechanismy jsou u něho spíše aktivního typu, při řešení zátěží se nevyhne ani občasně agresí. Obává se vězení a situaci se snaží řešit tím, že histriónsky reaguje, účelově zkresluje informace o tom, co se mezi ním a dcerou odehrálo. Snaží se svoje doznání bagatelizovat tím, že byl pod nátlakem policie a poukazováním na lhavost dceři, zatímco sám sebe prezentuje jako pravdomluvného, což je pro něho typický aktivní projev sebeprezentace. Má totiž nejsilnější vztah k sobě samému, kdy vcelku pozitivní vztah má i k manželce, zatímco k dceři ho proklamuje.

Závěry těchto znaleckých posudků přibližují osobnost obžalovaného, motivaci jeho incestního jednání, zejména také jeho přístup k podávání informací, tendenci informace zkreslovat, sebe prezentovat jako oběť, včetně histrionské reakce (nikoli však ve smyslu psychické diagnózy), když jeho jednání a reakce zcela zapadají do popisovaného profilu a jen zdůrazňují účelovost jeho tvrzení ohledně průběhu skutku, když sebe se snaží vykreslit jako oběť, s poukazem na lhaní dcery.

Z rozsudku Okresního soudu v České Lípě ze dne 16. 10. 1985, č.j. 1T 808/85-82 ve spojení s rozsudkem Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 5. 3. 1986 č.j. 4To 674/85-91, bylo zjištěno, že jako mladistvý byl obžalovaný odsouzen pro trestné činy pohlavního zneužívání podle § 242 odst. 1 tr. zákona a ohrožování mravní výchovy podle § 217b tr. zákona k úhrnnému trestu odnětí svobody v trvání jednoho roku se stanovením zkušební doby v trvání tří let, a současně mu bylo uloženo ochranné sexuologické léčení v ústavní formě, neboť tehdy u něho byla diagnostikována pedofilie se zaměřením na objekty opačného pohlaví ve věku 7-10 let. Znalec u hlavního líčení vysvětlil, proč nedospěl ke stejnému závěru ohledně sexuální deviace obžalovaného, když i dříve byl konstatován deficit v intelektové sféře obžalovaného.

Po provedeném dokazování, kdy soud hodnotil provedené důkazy podle svého vnitřního přesvědčení, založeného na pečlivém uvážení všech okolností případu jednotlivě i v jejich souhrnu, v souladu se zásadou § 2 odst. 6 tr. řádu, soud dospěl k závěru, že obžalovaný svým jednáním naplnil všechny zákonné znaky skutkové podstaty zločinu znásilnění podle § 185 odst. 1, 2 písm. a), odst. 3 písm. a) tr. zákoníku, neboť jiného násilím a pohrůzkou násilí donutil k pohlavnímu styku, spáchal čin souloží a jiným pohlavním stykem provedeným způsobem srovnatelným se souloží a na dítěti mladším patnácti let a také všechny zákonné znaky skutkové podstaty přečinu soulož mezi příbuznými podle § 188 tr. zákoníku, neboť vykonal soulož s příbuzným v pokolení přímém.

Obžalovaný je vlastním otcem nezletilé poškozené [REDAKCE], nar. [REDAKCE]. Věk své nezletilé dcery zcela jistě znal, a byť se snažil svoje jednání posunout o něco později, skutků se dopustil v době, kdy jí bylo zcela jistě méně než patnáct let, když s největší pravděpodobností to bylo kolem [REDAKCE] roku jejího věku – proto došlo oproti obžalobě k rozšíření období spáchání skutku.

Pro vlastní sexuální uspokojení, když vedl se svojí manželkou zjevně zcela neuspokojivý sexuální život, proti vůli své dcery, za využití jejího strachu, že bude opět zbita, pokud by se aktivněji bránila, za využití své fyzické převahy, kdy ji zalehl a vážil 140-150 kg, kdy nebylo v jejich silách se zpod jeho těla vymanit, přestože stále opakovala, že toto nechce, osahával ji na prsou, zadku, zaváděl jí do vaginy prst a vykonal na ní soulož, a to nejméně v pěti případech.

Přes jednoznačně zjištěnou emocionální deprivaci a sociální zanedbanost, nezletilá opakovaně projevila nevůli tuto činnost s otcem provozovat, opakovaně mu říkala, že toto nechce, když obžalovaný ji přesvědčoval, že to chce a že se jí to bude líbit. Jedná se jednoznačně o „donucení“, neboť poškozená vyjádřila vážně míněný nesouhlas s jednáním otce a od dalšího aktivnějšího vzdoru upustila pro zřejmou beznadějnost situace a zcela odůvodněný strach z uskutečnění pohrůzek násilí, neboť opakovaně byla bita, když se otci či matce znelíbila. S pohlavním stykem nesouhlasila od samého počátku a nesvolila s ním ani později. Donucením lze chápat i překonání vážně míněného odporu nebo jeho podlehnutí při seznání beznadějnosti kladení odporu s ohledem na to, že obžalovaný nedal poškozené ve věku kolem [REDAKCE] let žádnou možnost ani odpor projevit. Zmohla se na vyslovení nesouhlasu, když věděla, že u matky vstřícnosti či pochopení nenalezne, sousedi byli zvyklí na hlasité projevy v jejich domácnosti a v předmětnou dobu byla i ve škole terčem posměchu a poznámek.

Nezletilá až poté, co přišla do kontaktu s jinými osobami, se kterými začala hovořit, zjistila, že život v rodině nemusí být pouze nesnesitelný - tak, jak jej žije ona. Například v rodině [REDAKCE] získala spřízněnou duši – svědkyni [REDAKCE], kdy poprvé sebrala odvalu se s rodinnou situací, a dokonce se sexuálním násilím ze strany otce, svěřit. Postupně našla důvěru ve svých spolužačkách, které vnímaly patologii v její rodině, i těmto se svěřila a až následně prostřednictvím pedagoga a pracovnice OSPODu se obrátila na policii.

Výpověď poškozené je líčením reálně prožitých událostí bez zkreslování či výmyslů a lží. Její výpověď soud považuje za zcela věrohodnou, když svoje prožitky popsala několika osobám neměnně a podrobnosti jsou rozebrány výše.

Přístup obžalovaného k posuzované trestné činnosti je znát i z jeho výpovědi, když připouští, že k pohlavnímu styku a osahávání dcery došlo, avšak snaží se tvrdit, že to bylo v méně případech, když byla starší a zejména nepřipouští užití násilí či výhrůzek, které by měl na dceru směřovat. Jeho obhajoba je však provedeným dokazováním zcela vyvrácena, což je také rozebráno výše a zejména ze závěrů znalců, kteří vyšetřovali duševní stav obžalovaného, jsou zřejmé sklony obžalovaného nejen k bagatelizaci trestné činnosti, které se dopustil, avšak i snahu obžalovaného svalovat vinu na druhé. Jako zcela nevěrohodné a lživé se jeví tvrzení obžalovaného a svědkyně [REDAKCE] – jeho manželky, že o dceru bylo dobře postaráno a zašpinila se až ve škole, že byla chválena a nebyla bita. Ze zpráv Magistrátu města [REDAKCE] a svědeckých výpovědí, jak spolužaček, tak svědkyň [REDAKCE] a [REDAKCE] je zřejmé, že poškozená byla zanedbávána a navíc bita, což všichni vnímali, když měla modřiny, monokly a podobně. Z tohoto je zřejmé, že v době kolem [REDAKCE] let poškozená nezletilá neměla nikde zastání a její obavy o opakované bití či jiné trestání při nesplnění požadavků otce jsou zcela reálné a

odůvodněné a obhajoba obžalovaného je ve světle všech provedených důkazů a zjištění z nich učiněných zcela vyvrácena.

Manipulace obžalovaného je evidentní i ze zachycených SMS zpráv, které své nezletilé dceři zasílal ve dnech ■. a ■. ■■■■■ 2017. Nejenže opět dceru obviňuje, že mu chce ublížit, vzápětí slibuje peníze na výlet do ■■■■■, dále uvádí, že by bylo lepší, kdyby se omluvila a řekla, že jí někdo naváděl, avšak zachází i dál, kdy tvrdí, že by tím ublížila i ■■■■■. O této osobě ví, že je jedinou spřízněnou duší dcery a snaží se jí nepřímo vyhrožovat i tvrzením, že svým jednáním ublíží i této osobě. I toto manipulativní a účelové jednání do psychologického profilu obžalovaného zcela zapadá.

Jednáním obžalovaného byla naplněna jak objektivní, tak subjektivní stránka posuzovaných zločinu a přečinu a jako forma zavinění byl shledán minimálně úmysl nepřímý podle § 15 odst. 1 písm. b) tr. zákoníku, neboť obžalovaný věděl, že svým jednáním může způsobem v trestním zákoně uvedeným porušit nebo ohrozit zájem chráněný tímto zákonem a pro případ, že jej způsobí, byl s tímto srozuměn. Ze shora citovaného znaleckého posudku k posouzení duševního stavu obžalovaného bylo ověřeno, že obžalovaný je plně trestně odpovědným, neboť schopnost obžalovaného rozpoznat protiprávnost činů byla plně zachována a také schopnost své jednání ovládat byla plně zachována.

Objektem trestných činů je jednak svobodné rozhodování osob o svém pohlavním životě, tedy zájem na ochranu lidské důstojnosti a rozhodovací svobody osoby v sexuální oblasti, zájem na zdravém populačním vývoji a na zdravém mravním a tělesném vývoji nezletilých osob. Dalším objektem, který byl obžalovaným porušen spáchanou trestnou činností, je morální zásada nedovolující pohlavní styky mezi nejbližšími příbuznými.

Škodlivost trestné činnosti obžalovaného je mimořádně vysoká, když bylo přihlédnuto ke skutečnosti, že obžalovaný spáchal více trestných činů, dopouštěl se trestné činnosti po delší dobu, zneužil své rodičovské odpovědnosti a z ní vyplývající autority a vlivu na poškozenou dceru, když této způsobil závažné poškození duševního zdraví. (Ve smyslu trestního práva se však - na rozdíl od závěrů znalkyně - nejedná o psychickou bezbrannost poškozené.)

Při úvaze o druhu a výměře trestu soud vycházel z ustanovení § 39 odst. 1, 2, 3 tr. zákoníku a přihlédl k povaze a závažnosti spáchaného zločinu a přečinu, k osobním, rodinným, majetkovým a jiným poměrům obžalovaného a k jeho dosavadnímu způsobu života a k možnosti jeho nápravy. Obžalovaný je osobou, která má celkem šest záznamů v rejstříku trestů, avšak ke dvěma nelze přihlížet z důvodu amnestie – odsouzen jako mladistvý pro obdobnou trestnou činnost, v jednom případě se ve zkušební době podmíněného odsouzení osvědčil, pro majetkovou trestnou činnost již opakovaně vykonával nepodmíněný trest odnětí svobody.

Povaha a závažnost trestných činů jsou určovány zejména významem chráněného zájmu, který byl činy dotčen, způsobem provedení činů a jejich následky, okolnostmi, za kterých byly činy spáchány, osobou pachatele, mírou jeho zavinění a pohnutkou, záměrem nebo cílem, což je rozebráno výše.

Soud musí při stanovení druhu a výměry trestu hodnotit polehčující a přitěžující okolnosti podle § 41 a § 42 tr. zákoníku, i dobu, která uplynula od spáchání činů, když spáchané jednání vyšlo z výše vysvětlitelných důvodů najevo až po několika letech.

Soud dále přihlédl také k účinkům a důsledkům, které lze očekávat od trestu pro budoucí život pachatele a po zhodnocení všech relevantních skutečností, s přihlédnutím i k § 37 tr. zákoníku, soud uzavřel, že na obžalovaného lze působit pouze uložením trestu odnětí svobody v jeho nepodmíněné formě, a to ukládaného podle § 43 odst. 1 tr. zákoníku, jako trestu úhrnného.

Podle § 185 odst. 3 tr. zákoníku (jakožto nejprísněji trestného zločinu) byl tedy uložen úhrnný trest odnětí svobody v trvání šesti let, tedy stále při spodní hranici zákonné trestní sazby.

Za využití § 56 odst. 3 tr. zákoníku byl obžalovaný zařazen do mírnějšího typu věznice, tedy do věznice s dozorem, zejména s přihlédnutím ke zdravotnímu stavu obžalovaného má soud za to, že v tomto typu věznice bude jeho náprava také zaručena.

Podle § 228 odst. 1 tr. řádu byla obžalovanému uložena povinnost nahradit poškozené ██████████ způsobenou nemajetkovou újmu ve výši ██████████ Kč, tedy ve výši, v jaké zmocněnec poškozené tuto nemajetkovou újmu požadoval. Tento nárok odůvodnil zmocněnec tím, že morální odčinění v této věci by bylo naprosto nedostatečné a s ohledem na zásah do přirozených práv poškozené, do práva na důstojnost, svobodu, je tato částka nemajetkové újmy přiměřená. Zmocněnec poukázal zejména na závěry znaleckých posudků, když poškozená si následky psychické újmy ponese i v dalším životě. Zmocněnec má za to, že stav nezletilé lze nazvat stavem bezbrannosti.

Nárok na náhradu nemajetkové újmy byl do trestního řádu zaveden zákonem č. 181/2011 Sb., a tomu odpovídá i postavení poškozeného, který je oprávněn navrhnout kromě náhrady škody, aby mu v odsuzujícím rozsudku bylo přiznáno i právo na náhradu nemajetkové újmy v penězích. Za nemajetkovou újmu se považuje příkoří, které se projevuje i jinde než na majetku, například v osobní sféře a za způsobenou nemajetkovou újmu vzniká soukromoprávní odpovědnost, v jejímž rámci za ni odpovídá ten, kdo ji způsobil, přičemž existence zavinění i jeho formy může mít vliv na formu a míru zadostiučinění, které může mít v závislosti na povaze porušeného práva podobu reparace peněžité i nepeněžité (viz rozsudek Nejvyššího soudu ČR ze dne 19. 6. 2013, sp.zn. 8 Tdo 46/2013).

V daném případě došlo k zásahu do osobnostní sféry poškozené, a to za účinností občanského zákoníku č. 40/1964 Sb., proto je třeba z této právní úpravy vycházet. Oblast nemajetkové újmy je zahrnuta v ustanovení § 11 a § 13 tohoto občanského zákoníku, kdy zejména ustanovení § 13 realizuje právo na ochranu fyzické osoby a osobnosti a tímto je stanoveno i právo na náhradu nemajetkové újmy v penězích. S ohledem na ustanovení § 43 odst. 3 tr. řádu, kdy v adhézním řízení je možné navrhnout uložení povinnosti obžalovanému nahradit nemajetkovou újmu jen v penězích, nepřichází nepeněžní reparace nemajetkové újmy v trestním řízení v úvahu. Z ustanovení § 13 občanského zákoníku vyplývá, že pokud by se nejevilo postačujícím zadostiučinění podle odstavce 1, zejména proto, že byla ve značné míře snížena důstojnost fyzické osoby nebo její vážnost ve společnosti, má fyzická osoba též právo na náhradu nemajetkové újmy v penězích (viz § 13 odst. 2 obč.

zákoníku). Pokud jde o způsob rozhodnutí o výši náhrady nemajetkové újmy v penězích, tuto upravuje § 13 odst. 3 obč. zákoníku, a to tak, že ji určí soud s přihlédnutím k závažnosti vzniklé újmy a k okolnostem, za nichž k porušení práva došlo. Přitom je třeba vzít v úvahu i ustanovení § 136 obč. zákoníku, podle něhož lze-li výši nároků zjistit jen s nepoměrnými obtížemi nebo nelze-li ji zjistit vůbec, určí ji soud podle své úvahy. V této souvislosti není třeba provádět žádné další důkazní řízení, když podstatné skutečnosti, z nichž je možné nárok na nemajetkovou újmu dovodit, jsou obsaženy již v trestním spise.

Z těchto shora uvedených důvodů je tedy třeba, aby soud nejprve zkoumal, zda poškozená utrpěla nemajetkovou újmu ve smyslu § 13 odst. 1 obč. zákoníku, která vznikla poškozené v důsledku trestného činu obžalovaného vůči němuž byl nárok uplatněn, a v případě, že se o nemajetkovou újmu jedná, posuzuje, zda dosahuje takové intenzity, kdy se již nejvíd postačujícím jen morální zadostiučinění podle § 13 odst. 1 obč. zákoníku, ale při splnění podmínek § 13 odst. 2 obč. zákoníku má poškozená nárok na její náhradu v penězích. Musí se tedy jednat o takový zásah, který je objektivně způsobitelný vyvolat nemajetkovou újmu a který spočívá v porušení nebo ohrožení osobnosti fyzické osoby, musí se jednat o zásah neoprávněný, resp. protiprávní a musí být dána příčinná souvislost mezi oběma uvedenými předpoklady (viz rozsudek Nejvyššího soudu ČR ze dne 30. 7. 2014, sp.zn. 6 Tdo 347/2014).

O snížení důstojnosti poškozené osoby půjde tam, kde vzhledem ke konkrétní situaci, ve které k zásahu do osobnostních práv došlo, jakož i s přihlédnutím ke konkrétní poškozené osobě, lze spolehlivě dovodit, že by nastalou nemajetkovou újmu vzhledem k intenzitě a trvání škodlivého následku, spočívajícího ve snížení její důstojnosti, pociťovala jako závažnou zpravidla každá fyzická osoba nacházející se na místě a postavení poškozeného (viz rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR ze dne 7. 10. 2009, sp.zn. 30 Cdo 4431/2007). Tyto podmínky lze v tomto konkrétním případě nepochybně dovodit, neboť zásah do pohlavní sféry nezletilé osoby a do její osobní integrity v důsledku znásilnění ze strany blízké osoby – vlastního otce, by v obdobných případech stejně úkorně a poniženě vnímala každá jiná dívka stejného věku.

V této věci soud dospěl k závěru, že shora zmíněné podmínky ustanovení § 11, § 13 obč. zákoníku pro poskytnutí nemajetkové újmy v penězích byly splněny a proto nebylo na místě odkazovat poškozenou s jejím nárokem na náhradu nemajetkové újmy na řízení ve věcech občanskoprávních. Jednáním obžalovaného, který výrazným způsobem a opakovaně zasáhl do pohlavní sféry nezletilé poškozené, které v té době bylo asi ■ let, došlo k hrubému a poměrně zavrženíhodnému zásahu do jejích základních práv, jako jsou lidská důstojnost, soukromý a rodinný život, a to ve smyslu čl. 1 a čl. 10 odst. 1, 2 Listiny základních práv a svobod. Ze strany obžalovaného tak došlo k poměrně významnému zásahu vůči křehké osobnosti dítěte ve věku, kdy ještě neměla vytvořen náležitý a zdravý vztah k otázkám sexuálního života. Závažnost útoku je pak zesilována tím, že obžalovaný je vlastním otcem poškozené a v době prvního sexuálního útoku byla ještě pannou bez jakýchkoli zkušeností v této oblasti. V daném případě se jednalo o zásah do osobnostních práv nezletilé, který byl závažný, a nepochybně tím došlo k snížení její důstojnosti ve značné míře, přičemž zjevně není postačující morální zadostiučinění.

Kromě toho ze závěrů znaleckých posudků ohledně nezletilé je zřejmé, že tato trpí nejen disharmonickým vývojem osobnosti, ale zejména poruchou přizpůsobení na sexuální zneužívání otcem, což vedlo k poškození duševního zdraví nezletilé, avšak znalkyně také uzavřely, že u nezletilé nelze vyloučit v budoucnu různé problémy v

oblasti sexuální a partnerské, případně v roli mateřské, když nutnost léčby u psychiatra považují za nutnou. V této souvislosti je třeba zmínit i fakt, že závažnost zásahu obžalovaného do osobnostní integrity nezletilé poškozené, a tedy i závažnost a rozsah nemajetkové újmy jí způsobené, vyjadřuje již samotný fakt, že skutek obžalovaného byl kvalifikován jako zločin znásilnění podle § 185 odst. 1, 2 písm. a), odst. 3 písm. a) tr. zákoníku a přečin soulož mezi příbuznými podle § 188 tr. zákoníku.

Svůj význam pak má i sekundární újma, která nezletilé poškozené vznikla v souvislosti s vyšetřováním této trestné činnosti, tedy důsledky tzv. sekundární viktimizace, neboť byla nucena se podrobit, a to i opakovaně úkonům trestního řízení včetně výpovědi před soudem u hlavního líčení.

Vzhledem k tomu, že u poškozené nepochybně ze shora uvedených důvodů vznikla nemajetková újma, kdy došlo k výraznému zásahu do její osobnostní sféry, je na místě přiznat jí právo na náhradu této vzniklé nemajetkové újmy v penězích, přičemž s ohledem na dosavadní judikaturu, která se postupně vyvíjí, kdy např. u případů znásilnění páchaných na nezletilých osobách, které trvaly delší dobu a byly spáchány více útoky, byly přiznány nároky ve výši 500.000 Kč, pak v tomto konkrétním případě se pak jeví jako odpovídající výše [REDAKCE] Kč. Tato částka odpovídá nejenom okolnostem, za kterých docházelo k hrubému porušování základních práv poškozené, ale jeví se jako souladná i s obecnou zásadou přiměřenosti (proporcionality) neboli spravedlivé únosnosti. Tato zásada z pohledu obžalovaného znamená, že opatření přinesená v podobě omezení základního práva obžalovaného se nesmí dostat do nepoměru s užitkem, který byl omezením základního práva dosažen. Z tohoto pohledu proto uložené opatření obstálo v testu proporcionality a nezatěžuje obžalovaného nadměrně, resp. zatížení není pro něho neúnosné. Pochopitelně lze předpokládat, že přiznanou částku nebude obžalovaný schopen uhradit jednorázově, nicméně je v souladu s citovanou zásadou spravedlivé únosnosti, aby obžalovaný s ohledem na všechny okolnosti případu byl zatížen finanční povinností ve prospěch poškozené po určitou část svého života.

Poučení: Proti tomuto rozsudku je řádným opravným prostředkem odvolání, které je možno podat do 8 dnů od doručení opisu rozsudku, a to u Krajského soudu Hradec Králové - pobočka Pardubice. O případném odvolání bude rozhodovat Vrchní soud Praha.

Práva odvolání se nemůže domáhat ta osoba, která se tohoto práva výslovně vzdala. Včas podané odvolání má odkladný účinek.

Odvolání může podat

- a) státní zástupce pro nesprávnost kteréhokoli výroku,
- b) obžalovaný pro nesprávnost výroku, který se ho přímo dotýká,
- c) zúčastněná osoba pro nesprávnost výroku o zabránění věci a
- d) poškozený, který uplatnil nárok na náhradu škody, pro nesprávnost výroku o náhradě škody.

Osoba oprávněná podat odvolání pro nesprávnost některého jeho výroku může jej napadat také proto, že takový výrok učiněn nebyl, jakož i pro porušení ustanovení o řízení předcházejícím rozsudku, jestliže toto porušení mohlo způsobit, že výrok je nesprávný nebo že chybí.

Odvolání musí být odůvodněno tak, aby bylo patrné, v kterých výrocih je rozsudek napadán a jaké vady jsou vytýkány rozsudku nebo řízení, které rozsudku předcházelo.

Státní zástupce je povinen v odvolání uvést, zda je podává, byť i zčásti, ve prospěch nebo v neprospěch obžalovaného.

V Pardubicích dne 6. září 2017

Mgr. Anna Sobotková v. r.
předsedkyně senátu

Za správnost: ████████████████████